

Parketnr. : 66 F1 112418/05
Griffiernr. :

OPENBARE TERECHTZITTING VAN : 07 januari 2008

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **negentiende kamer**, drie rechters, recht sprekende in correctionele zaken, heeft het volgend vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van de vervolging

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

- 1. _____ voorheen _____ met
ondernemingsnummer _____ en met maatschappelijke zetel te
- 2. _____ op _____ bouwkundig
conducteur, geboren te _____ wonende te
- 3. _____ met ondernemingsnummer _____ en met
maatschappelijke zetel te
- 4. _____ bestuurder vennootschappen, geboren
te _____ op _____ wonende te
- 5. _____ met ondernemingsnummer _____ en met
maatschappelijke zetel te
- 6. _____ industrieel vormgever, geboren te
_____ op _____ wonende te

VERDACHT VAN :

A. Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 september 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben aangebracht of behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben behouden op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;

HOGER BEROEP : - op 11 jan. door de laatste ad hoc opgedende van tegen alle beschikkingen;

HOGER BEROEP op 14/01/08 door Det O.M. tegen

HOGER BEROEP op 21/01/08 door 5° kshd.

a 2e vol 2° blad

(subscryptie - rechtspersoon)

1° kshd.

(2° kshd.)

(4° kshd.)

namelijk : een reclamebord behouden te hebben op het grondgebied van de gemeente bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1 - 3 ° van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958) namelijk de rijksweg van de stelplaats tot de kruising met de rijksweg nr

terzake :

1) een reclamebord op het huis	(OK 1)
2) een reclamebord op het huis	(OK 2)

De eerste, de tweede en de derde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

te **vanaf 3.7.1999 tot dag bevel tot dagvaarding**
24.04.2007

De tweede :

te **vanaf 24.10.1994 (st 19 OK 3) tot dag bevel tot**
dagvaarding 24.04.2007

De vierde :

te **vanaf 2.1.2003 (st 93) tot dag bevel tot**
dagvaarding 24.04.2007

De vijfde :

te **vanaf 28.5.2004 (st 23) tot dag bevel tot**
dagvaarding 24.04.2007

De zesde :

te **vanaf 1.1.2005 (st 27) tot dag bevel tot**
dagvaarding 24.04.2007

(OK 1 en OK 2)

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 8° (en § 3), 146-1° en 2° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door

(1° ebb.),

(5° beklagen)

HOGER BEROEP op 21.01.03 door O.-M. tegen
(4° beklagen),
(2° ebb.),

namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan en geboren te op wonende te en geboren te op beiden

een publiciteitsinrichting of uithangbord te hebben geplaatst of gewijzigd (art 99 § 1 – 8°)

De eerste, de tweede en de derde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

te **op 29.6.2001 (st 60)**
(OK 3)

met de omstandigheid dat, wat de eerste, de tweede en de derde betreft, het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, nl de beroepsbedrijvigheid in de reclamesector

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-8° (en § 3), 146-1° en 2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan beiden wonende te

een publiciteitsinrichting of uithangbord te hebben geplaatst of gewijzigd (art 99 § 1 – 8°) terzake het herhaald wijzigen van het uithangbord (st 9 – 154 – 155 – 156)

De eerste, de tweede, de derde, de vierde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

te **herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 21.2.2003 tot 1.3.2006 (afbraak)**

De vijfde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

te **herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 28.5.2004 tot 1.3.2006 (st 327)**

De zesde :

te **herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 1.1.2005 tot 1.3.2006**

met de omstandigheid dat wat de eerste tot en met de zesde betreft het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de beroepsbedrijvigheid in de reclamesector

De eerste :

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring**

▪ van een bedrag van 75 205,2 € in beslag gesteld

zijnde

–**hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,

–**hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,

–**hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening: (cfr onder meer kافت vermogensvoordeel)

OK 1 :

voor de periode 1999 – 2000 –2001 – 2002 – 2003 wordt billijkheidshalve een vermogensvoordeel geschat van 2 000 € per jaar :

3/7/1999 tot 31.12.1999 :	1 000 €
2000 ex aequo et bono :	2 000 €
2001 ex aequo et bono :	2 000 €
2002 ex aequo et bono :	2 000 €
2003 ex aequo et bono :	2 000 €
2004 eigen berekening :	3 144 €
2005 eigen berekening :	4 537 €
2006 eigen berekening :	<u>5 301 €</u>
	21 982 €

OK 2 :

voor de periode 1999 – 2000 – 2001 – 2002 – 2003 wordt billijkheidshalve een vermogensvoordeel geschat op 2000 € per jaar :

3/7/1999 tot 31.12.1999 :	1 000 €
2000 ex aequo et bono :	2 000 €
2001 ex aequo et bono :	2 000 €
2002 ex aequo et bono :	2 000 €
2003 ex aequo et bono :	2 000 €
2004 :	3 834,00 €
2005 :	4 619,00 €
2006 :	<u>5 467,00 €</u>
	22 920 €

OK 3 :

1/7/2001 tot 1/7/2002 :	2 231,04 € (eigen berekening)
1/7/2002 tot 1/7/2003 :	2 231,04 € (eigen berekening)
1/7/2003 tot 1/7/2004 :	2 354,06 € (eigen berekening)
1/7/2004 tot 1/7/2005 :	2 354,06 € (eigen berekening)
1/7/2005 tot 27/10/2005 :	<u>757 € (eigen berekening)</u>
	9 927,20 €

OK 4 :

Voor de periode van 1999- 2000 – 2001 – 2002 en 2003 wordt billijkheidshalve een vermogensvoordeel geschat op 2000 € per jaar :

3/7/1999 tot 31/12/1999 :	1 000 €
2000 ex aequo et bono	2 000 €
2001 ex aequo et bono	2 000 €
2002 ex aequo et bono	2 000 €
2003 ex aequo et bono	2 000 €
2004 (eigen berekening)	5 127 €
2005 (eigen berekening)	5 443 €
2006 (eigen berekening)	<u>806 €</u>
	20 376 €

<u>Totaal :</u>	21 982 €
	22 920 €
	9 927,20 €
	<u>20 376 €</u>
	75 205, 2 €

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

2. De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 4 juni 2007.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

Bij tussenvonnis van 4 juni 2007 werd met toepassing van art. 2bis van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering:

- meester aangesteld als lasthebber ad hoc om de wat betreft de strafvordering te vertegenwoordigen;
- meester aangesteld als lasthebber ad hoc om de wat betreft de strafvordering te vertegenwoordigen;
- meester aangesteld als lasthebber ad hoc om de wat betreft de strafvordering te vertegenwoordigen.

De zaak werd uitgesteld naar de zitting van 1 oktober 2007 teneinde de lasthebbers ad hoc toe te laten kennis te nemen van het strafdossier.

De dagvaarding om te verschijnen op de zitting van 4 juni 2007 van de 19de kamer van de Correctionele rechtbank werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te Deze dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaars ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken. De strafvordering is ontvankelijk (art. 160 DORO).

3. Op de openbare terechtzitting van 1 oktober 2007 werd de zaak behandeld en aanhoorde de rechtbank:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door de heer substituut-procureur des Konings,
- de eerste beklagde-rechtspersoon die ter terechtzitting wordt vertegenwoordigd door meester advocaat te optredend in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc over de voornoemd,
- de tweede beklagde n zijn middelen van verdediging voordragen door meester advocaat te die hem ter terechtzitting vertegenwoordigt,
- de derde beklagde-rechtspersoon die ter terechtzitting wordt vertegenwoordigd door meester advocaat te optredend in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc over de voornoemd,

- de vierde beklaagde in haar middelen van verdediging
voorgedragen door meester advocaat te
die haar ter terechtzitting
vertegenwoordigt,
- de vijfde beklaagde-rechtspersoon die ter
terrechtzitting wordt vertegenwoordigd door meester
advocaat te ootredend in
haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc over de
voornoemd,
- de zesde beklaagde in zijn middelen van
verdediging voorgedragen door meester
advocaat te die hem ter
terrechtzitting vertegenwoordigt.

VOORAFGAANDELIJK

4. De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding moet worden verbeterd zoals hierna in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

De feiten en hun kwalificatie

Algemeen: maatschappelijk doel van de beklaagden-rechtspersonen en de opdracht en bevoegdheden van de beklaagden-fysieke personen

voorheen

5. is de nieuwe naam van de
vennootschap die voorheen heette (beslissing van de
algemene vergadering van 11 september 2006).

Het maatschappelijk doel van deze vennootschap is onder andere "het aanplakken op publiciteitsborden; het verstrekken van alle prestaties, diensten en adviezen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op publiciteit in de meest uitgebreide betekenis. Hierin zijn onder meer begrepen: aanplakpanelen, lichtreclames (...); alle onroerende verrichtingen" (OK 1, st. 61).

en

6. is de eenmansvennootschap van
waarvan deze laatste de zaakvoerder is.

Het maatschappelijk doel van de bestaat onder andere in *“het uitbaten van een algemeen bedrijf van immobiliën en onder meer het verwerven, vervreemden, beheren, uitbaten, valoriseren, verkavelen, ordenen, huren en verhuren, het doen bouwen of verbouwen, promotie van en makelen in onroerende goederen, evenals alle welkdanige onroerende transakties en verrichtingen in de meest brede zin met inbegrip van de onroerende leasing”* (OK 1, st. 48).

7. is werkzaam voor (destijds nog) sinds 1994. werd aangesteld als strafrechtelijk verantwoordelijke voor het bordenbestand. Volgens zijn verklaring houdt dit in dat hij de te plaatsen borden en de geplaatste borden opvolgt (OK 1, st. 20).

In een brief van 21 oktober 2005 verduidelijkt dat bij beslissing van de raad van bestuur van van 24 oktober 1994 de werd benoemd tot verantwoordelijke voor de instandhouding van het bordenbestand (OK 1, st. 43). Hij kan dan ook preciseren dat hijzelf de “finale beslissingsbevoegdheid” heeft in verband met het plaatsen, instandhouden en verwijderen van de reclameborden en dit sinds die beslissing van de raad van bestuur (OK 1, st. 45). Volgens die beslissing (bekendgemaakt in de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 1 april 1995) omvat de functie van “verantwoordelijke voor de instandhouding van het bordenbestand” vanaf 24 oktober 1994 de *“strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor voor wat betreft de geplaatste en te plaatsen publiciteitsborden”* (OK 1, st. 89).

De vroegere afgevaardigd bestuurder van de bevestigde eveneens dat zich specifiek inlaat met de reclameborden en daarvoor de strafrechtelijke verantwoordelijkheid draagt (OK 3, st. 73-74). Het probleem van de niet-veraande of onrechtmatig geplaatste borden verklaart hij door het feit dat de bestaande bordenbestanden (wel een duizendtal publiciteitspanelen) overneemt en dat het onmogelijk is om voor alle borden onmiddellijk na te gaan of deze borden al dan niet rechtmatig werden geplaatst.

8. werd op 15 april 2004 benoemd, voor de duur van de vennootschap, tot zaakvoerder van de (destijds nog de

Het maatschappelijk doel van de bestaat onder andere in *“het verwerven en beheren van onroerende goederen, in het binnen-zowel als in het buitenland”* (OK 1, st. 73).

9. was van 2 januari 2003 tot 28 mei 2004 in eigen naam afgevaardigd bestuurder van de (destijds) Vanaf 28 mei 2004 is haar vennootschap met als vaste vertegenwoordiger afgevaardigd bestuurder.

werd meer henaald door de raad van bestuur van de (destijds) aangesteld als bestuurder, en tevens als afgevaardigd bestuurder, op 2 januari 2003, en dit tot de eerstvolgende algemene vergadering. Op dezelfde dag nam de raad van bestuur akte van het feit dat bestuurder van de (destijds) vanaf dan als vaste vertegenwoordiger had.

Op de eerstvolgende algemene vergadering op 30 mei 2003 van (destijds) werd door de algemene vergadering benoemd tot bestuurder. Op dezelfde algemene vergadering werden ook tot bestuurder benoemd de vertegenwoordigd door en vertegenwoordigd door

Door de Raad van Bestuur op 30 mei 2003 werd tot afgevaardigd bestuurder benoemd.

Op 28 mei 2004 nam ontslag als bestuurder en de algemene vergadering benoemde de met als vaste vertegenwoordiger tot bestuurder.

De raad van bestuur benoemde de met als vaste vertegenwoordiger tot afgevaardigd bestuurder.

Op 26 mei 2006 herbenoemde de algemene vergadering van (destijds) tot bestuurders voor een periode van drie jaar de (met vaste vertegenwoordiger (met als vaste vertegenwoordiger), en de (met als vaste vertegenwoordiger.

De Raad van Bestuur herbenoemde de vertegenwoordigd door tot afgevaardigd bestuurder.

10. zaakvoerster van verklaart dat de raad van bestuur geen enkele beslissing neemt op het vlak van het plaatsen of verwijderen van panelen. Dat is de bevoegdheid van

Hij beslist alleen over het al dan niet plaatsen van de borden. Voorts zijn er ondersteunende diensten zoals de dienst prospectie geleid door die nieuwe liggingen voorstelt waarover dan beslist. stelt het bouwdoosje samen dat vervolgens door wordt ingediend. De technische dienst staat dan in voor plaatsing van het bord, na opdracht daartoe door Volgens haar is het alleen die beslist; buiten hem kan niemand beslissen en ook de raad van bestuur zou daarin niets te zeggen hebben. is ook degene die bevoegd is om aan overtredingen een einde te maken. Hij heeft handtekeningsbevoegdheid, ook voor de aankoop van het materiaal (OK 1, st. 38-39).

11. is vaste vertegenwoordiger van de die voorzitter is van de Raad van Bestuur van (de holding van destijds en Als vaste vertegenwoordiger van de zetelt hij ook in de Raad van Bestuur van destijds (OK 1, st. 165). wordt meestal vertegenwoordigd door al gebeurt het wel eens dat ook erbij wordt geroepen omdat een vraag heeft of omdat men zijn advies wil vragen (OK 1, st. 166). Volgens hem is de plaatsing of afbraak van een bord nooit een onderwerp geweest in de Raad van Bestuur maar recentelijk worden de bouwovertreedingen toch gemeld en besproken op de verschillende raden van bestuur; *"samen zoeken wij dan naar constructieve oplossingen"*.

12. Uit de voorgelegde notulen van de Raad van Bestuur kwam het bordenpark enkele malen ter sprake (OK 1, st. 175 en 195-196 naar aanleiding van de verzegeling van een zeventigtal reclamepanelen). Op 20 oktober 2005 bracht op de Raad van Bestuur van verslag uit van de uitnodiging die zij van de Federale Politie had gekregen om daags nadien een verklaring af te leggen. Volgens de notulen nam de Raad van Bestuur kennis van het onderzoek en wenste zij te beklemtonen dat vertegenwoordigd door werd aangeduid als verantwoordelijke voor de problematiek en opvolging van het bordenbestand (OK 1, st. 209).

13. werkte voor (destijds) eerst als "sales manager" van juli 2000 tot december 2004. Sinds januari 2005 is hij hoofd van de dienst "prospectie" (OK 1, st. 27).

14. Volgens is hij de verantwoordelijke binnen de vennootschap voor het indienen van de aanvragen tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning en ondertekent de aanvragen (OK 1, st. 21).

Volgens zelf bestaat zijn bevoegdheid echter in het prospecteren van nieuwe liggingen en het afsluiten van contracten op die nieuwe liggingen. Dit houdt ook de voorbereiding van de dossiers voor de aanvraag van de bouwvergunning in (OK 1, st. 27). Op basis van het contract maakt zijn dienst een virtuele presentatie en gaat het dossier vervolgens naar die dan de vergunningsaanvraag indient (OK 1, st. 28).

ontkent handtekeningsbevoegdheid te hebben. Hij wordt niet van de bouwaanvragen op de hoogte gebracht. Hij stelt alleen nieuwe liggingen voor en het is de bevoegdheid van al dan niet de vergunningsaanvraag in te dienen. Over nieuwe locaties wordt vergaderd door hijzelf en Hij stelt niet de bevoegdheid te hebben overtredingen te voorkomen of ongedaan te maken.

Wat de tenlasteleggingen betreft**Tenlasteleggingen onder A (OK 1 en OK 2)**

15. Op 4 oktober 2005 wordt door de politie proces-verbaal opgesteld wegens de aanwezigheid van reclameborden van 15 m² aan de zijde van de woningen te

De _____ is op deze plaats krachtens het K.B. van 8 januari 1958 een toeristische weg.

De weg _____ (OK 1, st. 14), destijds gekend onder nr. _____ is een toeristische verkeersweg vanaf de stelplaats van _____

Uit een overeenkomst tussen _____ en de _____ van 18 mei 1993 blijkt dat de borden te _____ bij die overeenkomst werden overgedragen (OK 1, st. 123 en 128).

16. Het contract van _____ met de toenmalige eigenares van de woning _____ dateert van 1 januari 1992 (OK 1, st. 131) en de huurprijs bedroeg 45.000 BEF (thans € 1.115,52).

De huidige eigenaar van de woning _____ werd verhoord. Hij verklaarde dat de wijkagent hem een aantal keren had aangesproken over het feit dat het reclamebord verwijderd moest worden. Nadien werd hij opgebeld door _____ met de mededeling dat hij zich over het bord geen zorgen hoefde te maken en dat alles geregeld was. Hij ontvangt nog steeds hetzelfde huurbedrag (OK 1, st. 154-155).

17. Het oorspronkelijke contract met betrekking tot de woning _____ kon niet meer worden teruggevonden. Volgens _____ zou het paneel op 21 november 1990 zijn geplaatst (OK 2, st. 42).

Uit de fiche blijkt dat aan de vroegere eigenaars _____ 892,42 EUR (36.000 BEF) werd betaald en aan de nieuwe eigenaar per maand 83,00 EUR (op jaarbasis 996,00 EUR) op basis van een nieuwe huurovereenkomst die met de nieuwe eigenaar op 13 december 2004 werd ondertekend (OK 2, st. 150).

Eén van de nieuwe eigenaars, _____ werd verhoord. Zij verklaarde dat bij de verkoop van de woning moeilijkheden rezen doordat _____ "eerste keus" had om de woning aan te kopen. _____ maakte geen gebruik van dit voorkeurecht maar wou enkel de garantie dat het reclamebord aan de woning zou blijven hangen. Zij konden niet anders dan het contract met _____ over te nemen (OK 2, st. 144-145). Zij wisten niet dat het reclamebord er niet mocht hangen.

18. In de brief van 21 oktober 2005 waarmee de gevraagde documenten overmaakte, verduidelijkt hij dat de instandhouding van een reclamebord zonder vergunning in niet ruimtelijk kwetsbare gebieden niet meer strafbaar is, dat het misdrijf van plaatsing van het reclamebord al verjaard is en dat de correctionele rechtbank te Brussel oordeelde dat het K.B. van 14 december 1959 is achterhaald aangezien het reclamebord gelegen is in een woongebied waar geen reclameverbod geldt (OK 1, st. 44).

Terlastelegging B (OK 3)

19. Op 8 oktober 2001 wordt een proces-verbaal van vaststelling opgemaakt voor het plaatsen zonder vergunning van een reclamebord van 4,80 op 3,40 meter tegen de zijgevel van een handelspand, gelegen op de

De woning _____ is eigendom van _____ en op het kadaster gekend onder _____

20. Uit de verklaringen van _____ blijkt dat het paneel werd geplaatst op 29 juni 2001 (OK 3, st. 40).

De aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning werd ingediend op 13 december 2001. Er was geen vergunning gevraagd *“om reden dat wij die vergeten waren”* (OK 3, st. 21). _____ zou de bouwvergunning afwachten en was de mening toegedaan dat het zeker mogelijk is een bouwvergunning te verkrijgen.

Ook de toenmalig afgevaardigd bestuurder _____ maakte gewag van een *“vergetelheid”* (OK 3, st. 74).

21. Het huurcontract werd afgesloten op 19 april 2001 (OK 3, st. 49).

Terwijl _____ bij zijn bouwaanvraag een deels blanco gemaakt huurcontract voegde (OK 3, st. 40), blijkt uit het exemplaar van de eigenaar dat in de rand van het contract werd vermeld *“Plaatsing van vast reclamepaneel zal enkel en alleen gebeuren mits toekenning van bouwvergunning van _____”* (OK 3, st. 49).

De huurprijs bedroeg 30.000 BEF (thans € 743,68).

De eigenaar, _____ verklaarde dat _____ hem beloofde dat hij de nodige stappen zou ondernemen om het reclamebord er te mogen hangen. Volgens hem werd het bord een maand na de ondertekening van het contract geplaatst.

Volgens een nota van _____ zou de bruto-opbrengst van het reclamebord 45.000 BEF (€ 1.115,52) bedragen; netto zou daarvan slechts 2.850 BEF (€ 70,65) overblijven (OK 3, st. 68).

22. Op 7 februari 2002 werd de aangevraagde stedenbouwkundige vergunning geweigerd en maakte het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering over aan het parket van de procureur des konings bij brief van 11 maart 2002 (OK 3, st. 84). In beroep besliste de Bestendige Deputatie van de provincie hierover anders maar deze beslissing werd tenietgedaan door de Vlaamse Minister bevoegd voor ruimtelijke ordening (OK 3, st. 109) op 23 september 2003.

Ondervraagd over zijn voornemen om aan de herstellvordering gevolg te geven, verklaarde de eigenaar dat hem had gezegd dat hij zich daarvan niets moest aantrekken en dat zij volledig verantwoordelijk zijn (OK 3, st. 112).

verklaarde dat een beroep bij de Raad van State werd overwogen (OK 3, st. 114). Nadien verduidelijkte hij dat in afwachting van de uitspraak van de Raad van State de borden niet zouden worden verwijderd (OK 3, st. 117).

Op 3 november 2005 werd door de politie echter vastgesteld dat het reclamebord toch werd verwijderd (OK 3, st. 218). Volgens gebeurde dit op 27 oktober 2005 (kaft "berekening vermogensvoordeel", st. 28).

Tenlastelegging C. (OK 4)

23. Op 10 september 2003 wordt een proces-verbaal van vaststelling opgemaakt voor het plaatsen en in stand houden van een reclamebord van ongeveer 4,80 op 3,20 meter tegen de zijgevel van een woning, gelegen te niettegenstaande het verstrijken van de geldigheidsduur van de stedenbouwkundige vergunning nr. toegekend op 21 februari 2002 voor de duur van één jaar (OK 4, st. 11) en niettegenstaande de weigering van stedenbouwkundige vergunning nr. van 26 juni 2003 (OK 4, st. 14).

De woning is eigendom van en op het kadaster gekend onder

Het paneel werd aangebracht op de top van de zijgevel en aan de rechterkant kwam een stuk van het paneel voorbij de dakrand (OK 4, st. 9).

De op 21 februari 2002 toegekende vergunning strekte tot regularisatie van een bestaande reclame-inrichting. De vergunning werd toegekend omdat de locatie in aanmerking kwam voor de tijdelijke plaatsing van een reclame-inrichting maar werd beperkt tot de duur van één jaar om de uitvoering van de definitieve bouwbestemming op het aanpalende perceel niet te hypothekeren aangezien het reclamebord werd geplaatst tegen een wachtgevel en voor het aanpalende perceel ondertussen een stedenbouwkundige vergunning werd toegekend (OK 4, st. 11).

De nieuw aangevraagde vergunning werd geweigerd omdat een tijdelijke vergunning niet kan worden verlengd. Bovendien werd opgemerkt dat het reclamebord een visueel erg storende aanblik geeft die beeldbepalend is voor het (OK 4, st. 14).

24. Op 8 oktober 2003 liet weten dat de vergunning werd geweigerd niettegenstaande in de aanvraag was voorzien dat het reclamebord naar beneden zou worden verplaatst zodat de bovenrand van het paneel niet meer boven de dakrand zou uitsteken, zoals tot dan toe het geval was.

Tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd beroep ingesteld en wachte de definitieve beslissing af. Aan de vraag tot afbraak zou gevolg worden verleend "*indien de vergunning definitief geweigerd blijkt, hetgeen ons ondenkbaar lijkt aangezien ons reclamebord principiële in overeenstemming is met het bijzonder plan van aanleg*" (OK 4, st. 20).

Het hoger beroep werd echter bij besluit van 2 oktober 2003 niet ingewilligd (OK 4, st. 25).

Uit het besluit van de Bestendige deputatie blijkt dat de aanvraag onduidelijk was. Voor het paneel had al op 31 juli 2000 een aanvraag ingediend. Volgens het plan bij die aanvraag zou het paneel volledig binnen de contouren van de wachtgevel worden geplaatst maar uit de foto's bleek dat het paneel in werkelijkheid iets hoger tegen de gevel werd bevestigd en daardoor ongeveer 25 cm buiten het dakvlak uitstak (OK 4, st. 26). Uit de foto's bleek eveneens dat toen al dit paneel werd aangebracht boven een ander paneel van een andere firma dat nooit werd geregulariseerd. De Bestendige Deputatie merkte op dat het paneel blijkaar werd verplaatst omdat uit de nieuw voorgelegde foto's bleek dat het paneel ruim een meter boven het topgevelprofiel uitstak. Het paneel van zou in elk geval slechts maar kunnen worden verlaagd indien ook het andere bord zou worden verplaatst (OK 4, st. 26).

Bij brief van 18 augustus 2005 maakte het college van burgemeester en schepenen de herstellvordering over (OK 4, st. 28).

25. werd verhoord op 13 oktober 2005. Op de vraag waarom het paneel in stand werd gehouden, niettegenstaande de definitieve weigering van de vergunning, antwoordde hij dat een nieuwe vergunningsaanvraag werd ingediend (waarvoor een bewijs van ontvangst werd afgegeven op 22 juni 2005, OK 4, st. 138) voor een veel kleiner bord van 8 m² dat volledig binnen de daklijn zou vallen (OK 4, st. 35 – zie plan bij de aanvraag OK 4, st. 151 en de toestand op het ogenblik van de aanvraag st. 155). Als de Bestendige Deputatie over die nieuwe aanvraag definitief in negatieve zin heeft beslist, zou het bord worden afgebroken.

26. één van de eigenaars van de woning, verklaarde dat het bord werd bevestigd einde 1996–begin 1997 (kaft "berekening vermogensvoordeel", st. 42; het huurcontract werd afgesloten op 12 december 1996, zie OK 4, st. 133). Zij stuurde een aangetekende

brief op 20 juni 2000 met het oog op de opzeg van het huurcontract na bericht te hebben gekregen dat er naast de woning zou worden gebouwd zodat het bord zeker tijdig zou worden verwijderd. Zij kreeg geen reactie. Zij stuurde nogmaals een aangetekende brief, gedateerd 9 mei 2005. In de brief werd het huurcontract nogmaals opgezegd. Zij deelde mee ten zeerste te betreuren *“de manier waarop u dit dossier behandelt en ons onrechtmatig en bewust bedrogen heeft”*.

Ook deze brief bleef volledig onbeantwoord. Op een dag stelden de eigenaars dan vast dat het paneel was weggebroken. Daarbij werd de zijgevel beschadigd.

werd daarover aangeschreven op 16 september 2006. Daarop antwoordde

(brief ondertekend door afgevaardigd bestuurde

: *“Zoals u weet werd het reclamepaneel verwijderd door de welke de vergunning hadden ingetrokken voor betrokken reclamepaneel. Hierop heeft onze vennootschap een nieuwe vergunning aangevraagd. Op 12/4/2006 heeft onze vennootschap van de Bestendige Deputatie een vergunning verkregen voor het plaatsen van een reclamepaneel, type 8 m². Gezien de stedenbouwkundige diensten de mogelijkheid hebben een afgeleverde bouwvergunning te schorsen binnen de 60 dagen hebben zij hiervan gebruik gemaakt op 08/06/2006. Op 8 juni 2006 zijn wij op onze beurt in beroep gegaan bij de Minister. Tot op heden wachten wij dit antwoord af en zullen u hierover ten gepasten tijde berichten”*.

Volgens werd het paneel verwijderd op 14 februari 2006 (kaft “berekening vermogensvoordeel”, st. 48).

Wat het wederrechtelijk vermogensvoordeel betreft

27. deelde in een brief van 10 oktober 2005 (kaft “berekening vermogensvoordeel”, st. 11) de volgende gegevens mee in verband met het reclamebord te

2004: opbrengsten 3.144 EUR – kosten 2.000 EUR
 2005: opbrengsten 4.537 EUR – kosten 2.125 EUR
 2006: opbrengsten 5.301 EUR – kosten 2.050 EUR.

In een brief van 7 november 2006 (kaft “berekening vermogensvoordeel”, st. 20) werden de gegevens meegedeeld voor het bord te

2004: opbrengsten 3.834 EUR – kosten 1.856 EUR
 2005: opbrengsten 4.619 EUR – kosten 2.006 EUR
 2006: opbrengsten 5.467 EUR – kosten 1.956 EUR

Eveneens bij brief van 7 november 2006 (kaft “berekening vermogensvoordeel”, st. 28) werden de gegevens meegedeeld voor het bord te

1.7.2001 – 1.7.2002: opbrengsten 2,231,04 EUR – kosten 1.493 EUR
 1.7.2002 – 1.7.2003: opbrengsten 2.231,04 EUR – kosten 1.493 EUR
 1.7.2003 – 1.7.2004: opbrengsten 2.354,06 EUR – kosten 1.493 EUR
 1.7.2004 – 1.7.2005: opbrengsten 2.354,06 EUR – kosten 1.493 EUR
 1.7.2005 – 27.10.2005: opbrengsten 757 EUR – kosten 1.493 EUR

Bespreking

Wat de tenlasteleggingen onder A betreft

Algemeen

28. De beklaagden betwisten niet de materiële vaststellingen van het strafdossier op grond waarvan vaststaat dat de reclameborden op de huizen gelegen te (tenlastelegging A1) er (tenlastelegging A2) werden behouden op plaatsen langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg.

De beklaagden voeren evenwel allerlei excepties aan waaruit zou moeten volgen dat de ten laste gelegde feiten niet strafbaar zouden zijn of dat de strafvervolgning in elk geval niet ontvankelijk zou zijn.

Om de redenen zoals hierna vermeld, zijn deze excepties evenwel niet gegrond.

Geen strijdigheid van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen met het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel, noch met enig ander grondwettelijk of mensenrechtelijk beschermd recht

29. Art. 200, eerste lid, Wetboek diverse rechten en taksen machtigt "de regering", "ten einde de schoonheid der gebouwen, monumenten, zichten en landschappen te vrijwaren" "de aanplakking van alle hoe dan ook genaamde plakbrieven die een zekere grootte te buiten gaan, op bepaalde plaatsen te verbieden".

Het K.B. van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, geeft aan deze bepaling uitvoering. Art. 1 van dit koninklijk besluit bepaalt: "*Het is verboden aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken (...)*".

De beklaagden voeren de schending van het legaliteitsbeginsel in strafzaken aan op grond dat art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen het *behouden van de aanplakking* niet strafbaar stelt en vragen dat de rechtbank aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag stelt over de overeenstemming van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen met het legaliteitsbeginsel in zoverre deze bepaling zo wordt geïnterpreteerd dat zij ook op het behouden van de aanplakking betrekking heeft.

Art. 12, tweede lid, Grondwet bepaalt dat niemand kan worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft. Krachtens art. 14 Grondwet kan geen straf worden ingevoerd of toegepast dan *krachtens de wet*. Bijgevolg kan ook de Koning, binnen de grenzen van de wet, strafbare feiten omschrijven.

Het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel vereist alleen dat de aan de Koning gegeven machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven. De wetgever kan aan de Koning opdragen de misdrijven te bepalen, op voorwaarde dat de wet zelf voldoende duidelijk preciseert de doelstelling die ze nastreeft,

de aard van de gedragingen die ze beoogt te verbieden en de straffen die toepasbaar zijn (zie hierover o.a. J. Velaers, *De Grondwet en de Raad van State, afdeling Wetgeving*, Maklu, 1999, 90-94).

In zover de beklagden ervan uitgaan dat alle bestanddelen van het onder A ten laste gelegde misdrijf omschreven moeten zijn in art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen, steunt hun verweer op een onjuiste opvatting van het legaliteitsbeginsel.

Wat de beklagden in feite betogen, is dat art. 1 van het K.B. van 14 december 1959 de grenzen van de aan de Koning gegeven machtiging te buiten is gegaan: in zoverre de wetgever in art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen alleen gewag maakte van het "aanplakken" van plakbrieven, zou het de Koning niet toegelaten geweest zijn ook het "behouden" van aanplakbrieven strafbaar te stellen. De aangevoerde schending van het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel komt bijgevolg neer op een tegen het uitvoeringsbesluit aangevoerde exceptie van onwettigheid; deze exceptie ontsnapt aan de bevoegdheid van het Grondwettelijk Hof.

De rechtbank gaat bijgevolg niet in op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan dat Hof.

In zoverre art. 1 van het K.B. van 14 december 1959 strafbaar stelt zowel het aanbrengen als het behouden van aanplakbrieven, omschrijft het de bestanddelen van de strafbaar gestelde handelingen wel degelijk binnen de grenzen van het door de wetgever boogde doel en binnen de door de wetgever omschreven aard van de gedragingen die hij beoogde te verbieden. Zowel het "aanbrengen" als het "behouden" (dit is: het niet verwijderen van aangebrachte aanplakbrieven) zijn twee immers deelaspecten van de handeling die bestaat in de "aanplakking" zoals bedoeld in art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen.

Op grond van de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 augustus 1919 is ook het Hof van Cassatie tot de terechte conclusie gekomen dat het de bedoeling van de wetgever was de regering te machtigen om zowel het aanbrengen als het behoud van aanplakbrieven op bepaalde plaatsen te verbieden (Cass. 8 februari 1989, *Arr. Cass.*

Het verweer van de beklagden op dit punt is bijgevolg niet gegrond.

30. De beklagden voeren eveneens de schending van het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel aan doordat art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen alleen de regering machtigt de aanplakking van aanplakbrieven te verbieden maar geenszins het houden of behouden van *reclameborden* terwijl in het onder A ten laste gelegde misdrijf sprake is van "een reclamebord te hebben behouden". Zij vragen dat de rechtbank een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof stelt over de overeenstemming van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen met het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel in de interpretatie dat niet alleen plakbrieven maar ook reclame- en publiciteitsmiddelen worden bedoeld.

De beklagden worden onder tenlastelegging A vervolgd wegens overtreding van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen en de art. 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959, door "aanplakbrieven te hebben

aangebracht of behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben behouden op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen”, door “namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van (...)”.

Art. 1 van het K.B. van 14 december 1959 stelt een in die bepaling nader omschreven verbod in *“aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken”.*

Art. 8 van hetzelfde koninklijk besluit bepaalt dat *“de bij de bovenstaande bepalingen [zo onder meer in art. 1] verboden aanplakbrieven en andere visuele reclames en publiciteitsmiddelen, alsmede de draagconstructies moeten worden verwijderd door de personen die voor de plaatsing en het behoud ervan verantwoordelijk zijn”.* Deze bepaling omschrijft nader de verplichtingen die voortvloeien uit het in (o.a.) art. 1 van het K.B. omschreven verbod.

Op dezelfde gronden als uiteengezet met betrekking tot het verweer van de beklaagden in verband met het “behouden” van de aanplakking, geldt ook voor dit verweer dat niet het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel in het geding is. Het verweer komt neer op een exceptie van onwettigheid ten aanzien van het K.B. van 14 december 1959 die aan de bevoegdheid van het Grondwettelijk Hof ontsnapt. De rechtbank gaat bijgevolg niet in op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan dat Hof.

Het verweer is ongegrond. Het aanplakken en behouden van aanplakbrieven enerzijds, en het gebruiken (o.a. het behouden) van reclameborden zijn (vrijwel steeds) twee deelaspecten van één en dezelfde handeling die bestaat in de “aanplakking” zoals bedoeld in art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen: zonder reclamebord kunnen aanplakbrieven (doorgaans) niet worden aangebracht; indien het niet bedoeld is voor het aanbrengen van aanplakbrieven, vervult een paneel niet de functie van reclamebord. Het behouden van een reclamebord valt bijgevolg in wezen niet te onderscheiden van het daarmee inherent verbonden aanplakken en behouden van aanplakbrieven zodat ook deze door de Koning strafbaar gestelde handeling zonder twijfel valt binnen de grenzen van het door de wetgever boogde doel en binnen de door de wetgever omschreven aard van de gedragingen die hij beoogde te verbieden.

In dezelfde zin moet daaraan worden toegevoegd dat uit de samenhang van de artikelen 188 tot 192 (zoals, wat betreft de artikelen 189 en 192, van toepassing vóór de opheffing ervan bij wet van 22 april 2003) en uit de doelstelling van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen moet worden afgeleid dat onder in die bepaling bedoelde *“alle hoe ook genoemde plakbrieven”* niet alleen aanplakbiljetten in de eigenlijke zin zijn begrepen maar ook elk vast of beweeglijk, al dan niet duurzaam visueel reclame- of publiciteitsmiddel, door welk procédé ook tot stand gebracht. Reclameborden vallen bijgevolg zonder twijfel onder de “plakbrieven” zoals bedoeld in art. 200 Wetboek diverse rechten taksen (in die zin Cass. 20 juni 1978, Arr. Cass.

31. De beklaagden houden ten slotte voor dat de strafbaarstelling niet voldoet aan het legaliteitsbeginsel doordat de woorden “aanplakbrief” en

“reclamebord” niet in het woordenboek van Dale zijn opgenomen. Nog afgezien van de vaststelling dat dit woordenboek niet alle samenstellingen opneemt én dat het woord reclamebord wel degelijk in het woordenboek is opgenomen, is het verweer dat de tenlastelegging niet in voldoende nauwkeurige of duidelijke bewoordingen is gesteld, manifest ongegrond.

32. De beklaagden voeren aan dat art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen in strijd is met de art. 10, 11 en 16 Grondwet en met art. 1 Eerste Protocol bij het EVRM.

De beklaagden steunen dit verweer op het uitgangspunt dat art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen een “algemeen verbod om aan te plakken” inhoudt en bijgevolg buiten proportie is.

Dit verweer steunt op een onjuiste veronderstelling. Art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen bevat immers geenszins een algemeen verbod om aan te plakken. Het machtigt evenmin de Koning daartoe. Art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen beperkt het verbod van aanplakking zowel op het vlak van het doel – namelijk de vrijwaring van de schoonheid der gebouwen, monumenten, zichten en landschappen – als op het vlak van het toepassingsgebied (“*plakbrieven die een zekere grootte te buiten gaan*” en “*op bepaalde plaatsen*”). De rechtbank gaat dan ook niet in op het verzoek om de op een onjuiste veronderstelling berustende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

In dit verband onderstreept de rechtbank dat art. 1, tweede lid, Eerste Protocol EVRM bepaalt dat het in het eerste lid van hetzelfde artikel gewaarborgde recht op ongestoord genot van eigendom op geen enkele wijze het recht aantast “*dat een Staat heeft om die wetten toe te passen, welke hij noodzakelijk acht om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang (...)*”. De beperkingen die krachtens art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen kunnen worden gesteld op het gebruik van eigendom – namelijk: een verbod op of een beperking van het aanbrengen van affiches – zijn op zichzelf al dermate beperkt dat een schending van art. 1, tweede lid, Eerste Protocol EVRM niet denkbaar is, nog afgezien van de vaststelling dat de regels genomen ter uitvoering van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen inderdaad een slechts zeer beperkt verbod op het aanbrengen van affiches inhouden. Bovendien moet worden onderstreept dat niet het eigendomsrecht van de beklaagden aan de orde is: de beperkingen grijpen alleen in op het eigendomsrecht van de personen die met de eerste beklagde contracten afsloten voor de verhuur van reclameborden. De beklaagden zijn dan ook niet gelegitimeerd om een beweerde schending van het eigendomsrecht aan te voeren.

Het K.B. van 14 december 1959 is niet onwettig

33. Ten onrechte houden de beklaagden voor dat de Koning zijn bevoegdheid te buiten is gegaan doordat Hij de regelen ter uitvoering van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen heeft vastgesteld terwijl deze bepaling die opdracht aan de “regering” zou hebben gegeven.

In zover de wet van 24 augustus 1919 verwijst naar "de Regering" (in het Frans "le Gouvernement") als overheid die uitvoeringsbepalingen (in art. 12 en 13) of de inwerkingtreding van de wet (zie art. 16) dient vast te stellen, beoogde de wetgever geenszins een toekenning van bevoegdheden aan een van de Koning te onderscheiden overheid. Krachtens (destijds art. 67 Grondwet thans) art. 108 Grondwet maakt de Koning de verordeningen en neemt Hij de besluiten die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn. De wetgever beoogde geenszins een afwijking van deze fundamentele regel inzake de onderscheiden bevoegdheden van de onderscheiden machten. Elke twijfel hierover is uitgesloten: het tweede lid van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen (destijds art. 13 van de wet van 24 augustus 1919) verwijst immers naar de *koninklijke besluiten* genomen ter uitvoering van dit artikel.

34. De beklaagden voeren eveneens een onwettigheid aan in zover het K.B. van 14 december 1959 niet alleen het aanplakken door middel van aanplakbrieven regelt maar ook het maken van reclame en in dit opzicht ook betrekking heeft op andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen.

De aangevoerde onwettigheid is ongegrond op grond van de redenen die hierboven in verband met art. 200 Wetboek diverse rechten taksen werden uiteengezet.

Art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen is niet met schending van de regels inzake de bevoegdheden van de onderscheiden machten tot stand gekomen

35. Voorts vragen de beklaagden dat diverse prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof worden gesteld in verband met de grondwettigheid van de wet van 1 mei 1939. Deze wet kende aan de Koning bepaalde machten toe met het oog op de sanering en het evenwicht van de openbare financiën, het creëren van gunstigere omstandigheden voor de ontwikkeling van de nationale economie en om te voorzien in andere dringende noodzakelijkheden (*Pasin*, 1939, 182).

De wet van 1 mei 1939 machtigde de Koning onder andere tot het wijzigen of aanvullen van de wetgeving betreffende belastingen of ten bate van de Staat geïnde vergoedingen en, meer bepaald, de heffingsgrondslag, de wijze van inning en tot de herziening van het tarief (art. 1, onder I, d.). Het koninklijk besluit nr. 63 van 28 november 1939 tot wijziging en aanvulling van het Wetboek van met zegel gelijkgestelde taksen werd genomen op grond van deze machtiging.

Art. 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 wijzigt art. 200 van (destijds) het Wetboek van met zegel gelijkgestelde taksen doordat het in de oorspronkelijke zinsnede "(...) *de aanplakking (...) op bepaalde plaatsen en namelijk in de door de oorlog verwoeste streken te verbieden*" de woorden "*en namelijk in de door de oorlog verwoeste streken*" schrapt.

De beklaagden voeren op dit punt verweer omdat volgens hen het vroegere toepassingsgebied van art. 200 beperkt was tot de door de oorlog verwoeste streken. Deze beperkende omschrijving zou niet op rechtsgeldige wijze uit de rechtsorde zijn verdwenen. Bijgevolg zouden de thans geldende uitvoeringsbesluiten in elk geval niet toepasselijk zijn op de

in de tenlastelegging bedoelde reclameborden waarvan niet is aangetoond dat zij gelegen zijn in door de oorlog verwoeste gebieden.

De beklagden gaan evenwel eraan voorbij dat het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 bij wet werd bekrachtigd, namelijk door de wet van 16 juni 1947 (art. 2).

Door deze bekrachtiging, overigens met terugwerkende kracht, worden de regels die dit K.B. bepaalt, geacht van bij de aarvang wettelijke bepalingen uit te maken (J. Sarot, "La pratique des pouvoirs spéciaux et extraordinaires avant et après 1945", in *Miscellanea W.J. Ganshof van der Meersch*, Brussel, Bruylant, 1972, III, 308-309).

Ongeacht de vraag of de aangevoerde grondwettigheidsbezwaren tegen de wet van 1 mei 1939 doel treffen, zijn deze aangevoerde bezwaren, gelet op de bekrachtiging door de wetgever, in elk geval irrelevant voor de toepassing van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen.

36. Gelet op de bekrachtiging door de wetgever komt het evenmin de rechtbank toe met toepassing van art. 159 Grondwet een wettigheidstoezicht uit te oefenen op het K.B. nr. 63 van 28 november 1939.

Het vereiste van bekrachtiging bij wet waarin de wet van 1 mei 1939 heeft voorzien, vindt zijn grondslag in de techniek van de bijzondere machtenwet. Krachtens de bijzondere machtenwet, en omwille van de uitzonderlijke of crisisomstandigheden die aan de grondslag liggen van het aannemen van een dergelijke wet, worden regels vastgesteld in koninklijke besluiten die, bij gebreke van de bijzondere machtenwet, door de wetgever zouden zijn bepaald. Door te voorzien in het vereiste van bekrachtiging van deze koninklijke besluiten bij wet, vangt de wetgever eventuele grondwettigheidsbezwaren tegen deze ruime machten van de Koning op.

Anders dan de beklagden voorhouden, gaat het geenszins over een wetgevende validatie van een met bevoegdheidsoverschrijding genomen koninklijk besluit waartegen het Grondwettelijk Hof bezwaren zou hebben. Het doel van de bekrachtiging bij wet is geenszins het beletten van het wettigheidstoezicht door de Raad van State of, in voorkomend geval, van de rechter. De rechtbank merkt daarbij nog op dat ten tijde van de wet van 1 mei 1939 de Raad van State nog niet bestond en dat het rechterlijke wettigheidstoezicht op koninklijke besluiten genomen op basis van een bijzondere machtenwet beperkt is (A. Alen, *Handboek van het Belgisch Staatsrecht*, Kluwer Rechtswetenschappen België, Deurne, 1995, nr. 217, p. 195-196).

De koninklijke besluiten van 8 januari 1958 en 6 mei 1960 zijn niet onwettig

37. De toeristische verkeerswegen bedoeld in art. 1, eerste lid, sub 2, van het K.B. van 14 december 1959 worden bepaald door het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. 26 februari 1958).

38. De beklaagden voeren de onwettigheid van het K.B. van 8 januari 1958 aan doordat het besluit door de Koning en niet door de regering zou zijn genomen.

Dit verweer is ongegrond om dezelfde redenen als het verweer dat de beklaagden voerden tegen het K.B. van 14 december 1959 (zie hierboven).

39. Ten onrechte voeren de beklaagden aan dat de bestemming van het gebied krachtens het gewestplan als woongebied de toepassing van de koninklijke besluiten van 8 januari 1958 en 14 december 1959 zou beletten.

De koninklijke besluiten van 8 januari 1958 en 14 december 1959 en de regelgeving inzake stedenbouw regelen verschillende aangelegenheden. Het loutere feit dat een weg krachtens het gewestplan in een woongebied gelegen zou zijn, staat aan de toepassing van de koninklijke besluiten van 8 januari 1958 en 14 december 1959 niet in de weg.

Het staat ook niet aan de rechter te oordelen dat een weg, die door het K.B. van 8 januari 1958 als toeristische verkeersweg wordt aangemerkt, niet langer meer het karakter van een toeristische verkeersweg zou hebben (vgl. in dezelfde zin Cass. 5 mei 1981, *Arr. Cass.* nr.

. Indien de rechter wel daartoe zou overgaan, zou hij niet de wettigheid van het besluit beoordelen maar wel, in de plaats van het bestuur, de opportuniteit ervan, wat hem wegens de scheiding der machten echter niet is toegestaan.

40. Dat de wegen die in de bijlage bij het K.B. van 8 januari 1958 werden opgenomen, inmiddels een andere nummering hebben gekregen, doet aan de toepasselijkheid van dat K.B. en zijn bijlage geen afbreuk.

De gewijzigde nummering doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van ondubbelzinnige identificatie van de betrokken weg zoals omschreven in de bijlage van het koninklijk besluit.

De beklaagden, professionelen in de reclamesector, kennen overigens de toepasselijke regelgeving maar al te goed.

41. Het K.B. van 8 januari 1958, dat de toeristische verkeerswegen bepaalt, werd genomen onder gelding van het vroegere K.B. van 20 december 1956 dat de regels op het aanplakken en reclame maken in bepaalde landschappen en langs de toeristische verkeerswegen stelde. Het K.B. van 20 december 1956 werd opgeheven door het K.B. van 14 december 1959 (art. 12, 4°).

De toepasselijkheid van de nieuwe regels zoals vastgesteld door het K.B. van 14 december 1959 heeft evenwel het toepassingsgebied wat de toeristische verkeerswegen betreft, niet gewijzigd. Art. 1 van het K.B. van 6 mei 1960 bepaalt o.a. dat de toeristische verkeerswegen bedoeld in art. 1 van het K.B. van 14 december 1959 geacht worden te zijn bepaald door het K.B. van 8 januari 1958. De omschrijving van de toeristische

verkeerswegen door het K.B. van 8 januari 1958 bleef bijgevolg ook onder de gelding van het nieuwe K.B. van 14 december 1959 gelden.

De beklagden houden voor dat het K.B. van 6 mei 1960 onwettig is omdat het werd genomen zonder voorafgaand advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State. Nog los van de vraag of het K.B. van 6 mei 1960 wel een reglementair besluit is in de zin van art. 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (vgl. A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1996, nr. 771, p. 721-722), moet worden vastgesteld dat in de aanhef van het koninklijk besluit de hoogdringendheid werd aangevoerd op grond waarvan het advies van de Raad van State in elk geval niet diende te worden ingewonnen.

Ten overvloede wijst de rechtbank erop dat het Hof van Cassatie ook de voor het K.B. van 14 december 1959 aangevoerde hooдрingendheid heeft aangenomen (Cass. 5 mei 1981, *Arr. Cass.* voor het K.B. van 6 mei 1960 moet, voor zover nodig, op dezelfde gronden de aangevoerde hoogdringendheid worden aangenomen.

42. Eveneens ten onrechte houden de beklagden voor dat het K.B. van 6 mei 1960 het K.B. van 8 januari 1958 slechts opnieuw van toepassing kon maken in zoverre dat laatste koninklijk besluit opnieuw werd gepubliceerd omdat het K.B. van 8 januari 1958 door art. 12 van het K.B. van 14 december 1959 zou zijn opgeheven.

Anders dan de beklagden voorhouden, werd het K.B. van 8 januari 1958 *niet* door het K.B. van 14 december 1959 opgeheven (zie art. 12).

Alleen kon de vraag rijzen of het K.B. van 8 januari 1958, dat bepaalde welke de toeristische verkeerswegen waren voor de toepassing van het K.B. van 20 december 1956, na de opheffing van dat laatste koninklijk besluit door het K.B. van 14 december 1959, dat nieuwe regels vaststelde, nog verder van toepassing bleef. Deze vraag is van dezelfde aard als de vraag of een K.B., genomen ter uitvoering van een opgeheven wet, nog verder van toepassing blijft onder gelding van de nieuwe wet.

Het K.B. van 6 mei 1960 heeft elke twijfel over deze vraag willen wegnemen. Nochtans blijkt uit het K.B. van 14 december 1959 zélf dat het K.B. van 8 januari 1958 verder van toepassing blijft. Het K.B. van 8 januari 1958 wordt immers vermeld in de aanhef van het K.B. van 14 december 1959 en het K.B. van 14 december 1959 bevat ten aanzien van het K.B. van 8 januari 1958 geen opheffingsbepaling. Bijgevolg is, anders dan de beklagden veronderstellen, het K.B. van 8 januari 1958 nooit opgeheven.

Het verweer van de beklagden, dat steunt op een onjuiste veronderstelling, is bijgevolg niet gegrond (vgl. *Corr. Brugge* 5 december 1966, *R.W.* 1968-69, 462, bevestigd door *Gent*, 3 mei 1967. *R.W.* 1968-69, 461; zie ook Cass. 18 januari 1971, *Arr. Cass.* dat zonder voorbehoud verwijst naar het K.B. van 1 maart 1960).

Geen nietigheid van processen-verbaal

43. De beklaagden voeren aan dat art. 201 Wetboek diverse rechten en taken, dat betrekking heeft op de personen die bevoegd zijn proces-verbaal op te stellen, werd gewijzigd bij de wet van 22 april 2003 in strijd met de grondwettelijke bevoegdheidsregels.

De wet van 22 april 2003 heeft de aanduiding van de personen die bevoegd zijn om proces-verbaal op te maken, aangepast aan de politiehervorming. De wijziging van art. 201 is, naast enkele wijzigingen van taalkundige aard, beperkt tot de vervanging van de woorden "de officieren van de gerechtelijke politie, de leden der Rijkswacht" door de woorden "de leden van de geïntegreerde politiedienst op twee niveaus". Het betrof met andere woorden een zuiver vormelijke aanpassing (*Parl. St. Kamer, nr. 50 2342/1, p. 7*).

Een eventuele ongrondwettigheid van de wijziging van art. 201 kan bijgevolg in geen geval tot nietigheid van de processen-verbaal leiden. Het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag is niet onontbeerlijk om uitspraak te doen zodat de rechtbank deze vraag niet stelt.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat de Raad van State bij het ontwerp van wet op dit punt geen opmerkingen had terwijl deze Raad wél bezwaar had tegen de voorgestelde opheffing van art. 200 wegens de bevoegdheid van de gewesten (*Parl. St. Kamer, nr. 50 2342/1, p. 14*).

Met uitzondering van de zesde beklaagde is elk van de beklaagden, binnen de hen betreffende geïncrimineerde periodes, strafrechtelijk verantwoordelijk

44. De beklaagden voeren geen andere betwisting wat betreft de toerekenbaarheid van de hen ten laste gelegde feiten.

Uit de hierboven vermelde gegevens blijkt dat, met uitzondering van de zesde beklaagde, alle andere beklaagden strafrechtelijk verantwoordelijk zijn binnen de hen betreffende geïncrimineerde periodes:

- de eerste beklaagde als vennootschap die de reclameborden exploiteert;
- de tweede beklaagde als persoon die binnen de verantwoordelijkheid draagt voor het plaatsen, instandhouden en verwijderen van reclameborden;
- de derde beklaagde als vennootschap door middel waarvan de tweede beklaagde zijn activiteiten binnen de ontplooit;
- de vierde beklaagde als afgevaardigd bestuurder, of als vast vertegenwoordiger van de afgevaardigde bestuurder van de eerste beklaagde;
- de vijfde beklaagde als afgevaardigd bestuurder van de eerste beklaagde.

De rechtbank onderstreept daarbij in het bijzonder dat de beslissing van de Raad van Bestuur van destijds om de strafrechtelijke verantwoordelijkheid uitsluitend bij te leggen, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat ook de vierde en vijfde beklaagde strafrechtelijke verantwoordelijkheid dragen.

De vierde en vijfde beklaagde hadden, ongeacht wat de feitelijke taakverdeling binnen de moge zijn, als afgevaardigd bestuurder (of als vast vertegenwoordiger van de afgevaardigd bestuurder) de bevoegdheid en de plicht om de overtredingen te voorkómen of ongedaan te maken. Zij hebben dit, wel goed wetende dat overtredingen werden begaan, bewust nagelaten.

Over de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de zesde beklaagde bestaat minstens twijfel die hem ten goede moet komen. Hij blijkt als hoofd van de dienst "prospectie" sinds begin 2005 minstens mee verantwoordelijk te zijn voor het indienen van aanvragen tot het verkrijgen van stedenbouwkundige vergunningen voor nieuwe locaties. Dat zijn taak zich zou uitstrekken tot het reclamebordenpark dat de eerste beklaagde op dat ogenblik al exploiteerde of dat hij de bevoegdheid zou hebben om de bestaande overtredingen te beëindigen, blijkt echter niet uit het strafdossier. **Hij dient dan ook voor het hem ten laste gelegde felt te worden vrijgesproken.**

45. De aan de tweede en vierde beklaagde ten laste gelegde feiten werden door hen willens en wetens gepleegd.

De eerste, derde en vijfde beklaagde kunnen bijgevolg met toepassing van art. 5, tweede lid, laatste zin, Strafwetboek samen met de tweede en de vierde beklaagde worden veroordeeld.

Conclusie

46. Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is bijgevolg gebleken dat de hierboven omschreven en verbeterde tenlasteleggingen

- A1 ten aanzien van de eerste en derde beklaagde;
- A2 ten aanzien van de tweede beklaagde;
- A3 ten aanzien van de vierde beklaagde;
- A4 ten aanzien van de vijfde beklaagde;

naar voldoening van recht bewezen zijn en dat elk van de beklaagden hiervoor strafrechtelijk verantwoordelijk is.

De zesde beklaagde moet worden vrijgesproken voor tenlastelegging A5.

Wat tenlastelegging B betreft

47. De eerste, tweede en derde beklagde worden vervolgd voor het geplaatst of gewijzigd hebben zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van een publiciteitsinrichting of uithangbord te op 29 juni 2001.

Op basis van het strafdossier staat vast dat het bedoelde reclamebord op 29 juni 2001 werd geplaatst en de beklagden betwisten dit overigens niet.

48. De beklagden voeren echter aan dat de beslissing van de bestendige deputatie van 13 juni 2002, dat aan de eerste beklagde een stedenbouwkundige vergunning toekende, definitief is geworden bij gebrek aan ontvankelijk beroep bij de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening en dit niettegenstaande de beslissing van de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening van 23 september 2003 waarbij, op beroep van het college van burgemeester en schepenen, de beslissing van de bestendige deputatie werd vernietigd.

Ongeacht de vraag of dit verweer hout snijdt, is het verweer in elk geval niet dienstig voor de beoordeling van de schuld van de beklagden aan het hen ten laste gelegde feit dat werd gepleegd, en voltrokken was, op 29 juni 2001.

Het reclamebord werd geplaatst op een ogenblik waarop zelfs nog geen aanvraag was ingediend. Dat gebeurde slechts op 13 december 2001.

49. Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is bijgevolg gebleken dat de hierboven omschreven tenlastelegging B ten aanzien van de eerste, tweede en derde beklagde naar voldoening van recht bewezen is en dat, op de gronden zoals vermeld voor de tenlasteleggingen onder A, elk van deze beklagden hiervoor strafrechtelijk verantwoordelijk is.

Wat de tenlasteleggingen onder C betreft

50. De beklagden worden vervolgd voor het hebben geplaatst of gewijzigd van een publiciteitsinrichting of uithangbord te en meer bepaald voor het herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 21 februari 2003 tot 1 maart 2006.

51. De beklagden voeren een verweer op basis van een aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning die werd toegekend door de bestendige deputatie op 23 februari 2006 maar, op beroep van het college van burgemeester en schepenen, door de Vlaamse minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening op 13 februari 2007 zou zijn geweigerd.

Dit verweer gaat voorbij aan het ten laste gelegde feit alsook aan het feit dat de aanvraag die de bestendige deputatie en de Vlaamse minister beoordeelden, betrekking had op een ander, veel kleiner reclamebord (van 8 m²) dan het reclamebord van ongeveer 16 m² waarop de tenlastelegging betrekking heeft.

52. De tenlasteleggingen onder C zijn evenwel niet bewezen omdat uit het strafdossier niet, minstens niet met zekerheid blijkt, dat het reclamebord in de loop van de geïncrimineerde periodes werd gewijzigd.

Uit de foto genomen in 2005 (OK 4, st. 156) blijkt geen wijziging van het reclamebord in vergelijking met de foto's die werden gemaakt in september 2003 (OK 4, st. 9) (terwijl de foto op st. 155 een reclamebord op een andere plaats betreft). In de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 29 september 2005 werd ook verwezen naar het bestaande reclamepaneel van 16 m² zonder dat sprake is van enige wijziging. Er is klaarblijkelijk wel een wijziging gebeurd maar die vond plaats vóór 21 februari 2003, zoals blijkt uit de overwegingen van de beslissing van de bestendige deputatie. Het bord hing er klaarblijkelijk al van vóór 2000 aangezien, zoals uit de beslissing van de bestendige deputatie van 2 oktober 2003 blijkt, een eerste regularisatieaanvraag op 31 juli 2000 werd ingediend. Volgens het bij die aanvraag ingediende plan zou het paneel ongeveer 25 cm boven het dakprofiel uitsteken. Uit de foto's die werden voorgelegd aan de bestendige deputatie in 2003 bleek echter dat het paneel toen al ruim een meter boven het dakprofiel uitstak.

53. De beklaagden dienen bijgevolg voor de onder C ten laste gelegde feiten te worden ontslagen van rechtsvervolging.

Straftoemeting

Algemeen

54. De tenlasteleggingen :

- A1 en B, wat de eerste beklagde betreft,
- A2 en B, wat de tweede beklagde betreft, en
- A1 en B, wat de derde beklagde betreft,

zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde strafbaar opzet, zodat voor ze samen telkens slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

De zwaarste straf is de straf gesteld op tenlastelegging B. Voor de tweede beklagde, fysieke persoon, wordt dit misdrijf gestraft met gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 2.000,00 EUR tot 400.000,00 EUR of met één van die straffen alleen.

Voor de eerste en derde beklagde, rechtspersonen, is met toepassing van art. 41bis Strafwetboek het misdrijf strafbaar met een geldboete van 2.000,00 EUR tot 800.000,00 EUR.

55. De tenlasteleggingen A3 ten aanzien van de vierde beklagde en A4 ten aanzien van de vijfde beklagde zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde strafbaar opzet, zodat voor ze samen telkens slechts één straf moet worden opgelegd. Deze tenlasteleggingen zijn strafbaar met een geldboete van 1,25 tot 50,00 EUR.

Wat de eerste, tweede en derde beklagde betreft

56. Het Openbaar Ministerie vordert ten aanzien van de eerste beklagde een geldboete van 15.000,00 EUR en ten aanzien van de derde beklagde een geldboete van 10.000,00 EUR.

Ten aanzien van de tweede beklagde vordert het Openbaar Ministerie een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 10.000 EUR.

57. De bewezen verklaarde misdrijven doen blijken van de volstrekte veronachtzaming van strafrechtelijk gesanctioneerde verplichtingen door de eerste, tweede en derde beklagde.

In dit opzicht is de verklaring van (zie hierboven) veelbetekenend, alsook de werkwijze bij de plaatsing van het reclamebord te Tegenover de eigenaar van de woning werd gegarandeerd dat het reclamebord pas zal worden aangebracht na toekenning van de bouwvergunning door een vermelding op het contract (een vermelding die werd weggelaten op het exemplaar dat de eerste beklagde bij haar aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning voegde) terwijl het bord werd geplaatst zonder zelfs enige aanvraag. De aanvraag werd pas ingediend na de vaststelling van de stedenbouwkundige overtreding...

De eerste en derde beklagde beschikken over een blanco strafrechtelijk verleden. De tweede beklagde werd daarentegen sinds 1997 tot einde 2005 al dertien maal veroordeeld wegens in het bijzonder stedenbouwkundige overtredingen in verband met reclameborden. Aangezien de raad van bestuur van de eerste beklagde de strafrechtelijke verantwoordelijkheid kanaliseerde naar de tweede beklagde, is dit strafrechtelijk verleden van de tweede beklagde illustratief voor de bedrijfspolitiek van de eerste beklagde.

Naast de vaststelling dat de onrechtmatig geplaatste reclameborden visuele hinder veroorzaken, onderstreept de rechtbank dat de handelwijze van de eerste, tweede en derde beklagde maatschappelijk bijzonder nefast is.

Hun handelwijze doet blijken van een misprijzen van het algemeen belang. De strafrechtelijke handhaving waarmee in het bijzonder de tweede beklagde werd geconfronteerd, wordt als volstrekt irrelevant ervaren. De beklagden hechten alleen belang aan de eigen commerciële en economische belangen. Hun bedrijfspolitiek leidt tot concurrentievervalsing ten aanzien van andere bedrijven die zich wel aan de normen houden of draagt bij tot de instandhouding van de normvervaging in die sector.

Het doel van de strafrechtelijke handhaving kan in dit geval slechts repressief van aard zijn. Door de oplegging van strenge straffen moet de overtreding van de regelgeving inzake aanplakking en stedenbouw worden ontmoedigd. De straf moet van die aard zijn dat zij de overtreder ervan doet afzien over te gaan tot een afweging van het risico om veroordeeld te worden met het voordeel dat met de misdrijven kan worden behaald.

58. Op deze gronden wordt een geldboete zoals hierna bepaald, aan de eerste en de derde beklaagde opgelegd.

59. Wat de tweede beklaagde betreft, dient niet alleen een geldboete maar ook een gevangenisstraf te worden opgelegd.

De geldboetes die in het verleden werden opgelegd, hebben immers klaarblijkelijk geen enkele gedragscorrectie meegebracht. De opgelegde gevangenisstraf moet de tweede beklaagde doen inzien dat hij zich niet blijvend boven de strafwet en het algemeen belang kan plaatsen.

De feiten zijn van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of met één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden wordt bij de toepassing van de strafwet in acht genomen. Voor de op te leggen gevangenisstraf wordt aldus uitstel toegekend.

60. De bewezen verklaarde feiten werden gepleegd deels voor en deels na 1 maart 2004, datum vanaf wanneer de opdecimen waarmee de uitgesproken strafrechtelijke geldboetes worden verhoogd, werden gewijzigd, zodat de op te leggen geldboete met vijfenveertig opdecimen, moet worden verhoogd.

Wat de vierde en vijfde beklaagde betreft

61. Rekening houdende met het maatschappelijk nefast karakter van de handelwijze van de vierde en vijfde beklaagde, dient hen de maximum geldboete te worden opgelegd.

Wat de vierde beklaagde betreft, werd het bewezen verklaarde misdrijf gepleegd deels voor en deels na 1 maart 2004, datum vanaf wanneer de opdecimen waarmee de uitgesproken strafrechtelijke geldboetes worden verhoogd, werden gewijzigd, zodat de op te leggen geldboete met vijfenveertig opdecimen, moet worden verhoogd.

Wat de bijzondere verbeurdverklaring betreft

62. Het Openbaar Ministerie vordert ten aanzien van de eerste beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk vermogensvoordeel begroot op 75.205,20 EUR.

63. De eerste beklaagde voert aan dat de begroting van het vermogensvoordeel op basis van het bruto-voordeel een schending van art. 1 van het Eerste Protocol E.V.R.M. zou inhouden. De bijzondere verbeurdverklaring zou een bijkomende straf uitmaken die niet door de wetgever is bepaald zodat het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel zou zijn geschonden.

De eerste beklaagde gaat eraan voorbij dat de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk vermogensvoordeel een bijkomende straf uitmaakt zoals bepaald in de artikelen 42 en volgende Strafwetboek. Art. 1 van het Eerste protocol E.V.R.M. is bijgevolg niet ter zake.

Art. 42, 3°, Strafwetboek heeft betrekking op elk vermogensvoordeel dat rechtstreeks uit het misdrijf is verkregen, wat impliceert dat voor de bepaling van de vermogensvoordelen, de kosten gemaakt voor de verwezenlijking van het bedrijf niet relevant zijn. Het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel is dan ook geenszins geschonden.

64. Terecht begroot het Openbaar Ministerie het wederrechtelijk vermogensvoordeel op basis van het bruto-voordeel. Bij de begroting van de vermogensvoordelen met toepassing van art. 42, 3°, Sw. moet de rechter de kosten die verbonden zijn aan de verwezenlijking van het misdrijf, niet in mindering te brengen (Cass. 18 februari 1997, *Arr. Cass.* Cass. 29 mei 2001, *Arr. Cass.* en Cass. 27 september 2006, AR conclusie

De berekening van het Openbaar Ministerie is voor een aantal jaren waarover de eerste beklaagde toelichting verschaftte, gesteund op de cijfers die de eerste beklaagde zelf verschaftte. Voor de jaren voordien heeft het Openbaar Ministerie de bedragen *ex aequo et bono* bepaald. Rekening houdend met de cijfers van de eerste beklaagde voor de daaropvolgende jaren, stemmen de bedragen minstens overeen met het gerealiseerde voordeel.

Wat betreft het voordeel dat de eerste beklaagde rechtstreeks uit tenlastelegging B verkreeg, onderstreept de rechtbank dat alle behaalde voordelen uit het gebruik van het reclamebord rechtstreeks voortvloeien uit de wederrechtelijke plaatsing ervan. Evenmin treft het verweer van de eerste beklaagde in verband met de beslissing van de bestendige deputatie van 13 juni 2002 en de aangevoerde onwettigheid van de beslissing van de minister van 23 september 2003 doel. Nog afgezien van de vaststelling dat de door de eerste beklaagde aangevoerde wettigheidsbezwaren niet blijken uit de stukken van het strafdossier, en nog afgezien van de vraag of de rechter met toepassing van art. 159 Grondwet de beslissing van de minister van 23 september 2003 wel buiten toepassing kan laten op grond van een (aangevoerde) onjuiste beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep van het college van burgemeester en schepenen – terwijl de eerste beklaagde de ontvankelijkheid van het beroep had kunnen aanvechten voor de minister en bovendien tegen de beslissing van de minister een annulatieberoep had kunnen instellen, wat de eerste beklaagde evenwel niet heeft gedaan –, zou een eventuele buitentoepassingverklaring van de beslissing van de minister van 23 september 2003 op zichzelf niet meebrengen dat de eerste beklaagde wordt geacht met terugwerkende kracht vanaf de datum van de beslissing van de bestendige deputatie over een geldige stedenbouwkundige vergunning te hebben beschikt.

Bij de begroting van het wederrechtelijk vermogensvoordeel dient wel rekening te worden gehouden met de te verlenen vrijspraak voor de

tenlastelegging onder C; op het gevorderde bedrag dient bijgevolg 20.376 EUR in mindering te worden gebracht.

Het wederrechtelijk vermogensvoordeel wordt bijgevolg begroot op 54.829,20 EUR.

Het zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn dat de eerste beklaagde het voordeel zou behouden van de misdrijven die zij heeft gepleegd. De verbeurdverklaring draagt ertoe bij de verstoorde maatschappelijke orde te herstellen door dit voordeel ongedaan te maken.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven werden verkregen, werden niet gevonden in het vermogen van deze beklaagde zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een bedrag dat overeenstemt met de geraamde geldwaarde van de verkregen voordelen.

WAT HET HERSTEL BETREFT

65. Krachtens art. 200, derde lid, Wetboek diverse rechten en taksen beveelt het strafvonnis de verwijdering van de wederrechtelijk aangebrachte reclameborden op kosten van de veroordeelde.

Deze maatregel is nog nodig voor de wederrechtelijk geplaatste reclameborden die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen A1 en A2.

66. Wat betreft het reclamebord dat het voorwerp is van tenlastelegging B, is de herstellvordering ten gevolge van de verwijdering van het reclamebord zonder voorwerp.

Gelet op de te verlenen vrijspraak voor de tenlastelegging C, is deze rechtbank niet bevoegd te oordelen over de herstellvordering die betrekking heeft op het in die tenlastelegging bedoelde reclamebord.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185 § 1, 189, 190, 191, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 5, 7, 25, 38, 40, 41, 41bis, 50, 65, 66, 100 van het Strafwetboek;
alsmede de artikelen en wetsbepalingen zoals hiervoor onder de tenlasteleggingen A, B en C vermeld;
art. 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964;
art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28-29 Wet 1 augustus 1985;
programmawet 24 december 1993.

DE RECHTBANK, rechtdoende OP TEGENSPRAAK ten overstaan van ALLE BEKLAAGDEN.

Verbeter de dagvaarding en lees ze, wat de kwalificaties betreft, als volgt :

A. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 Wetboek diverse rechten en taksen zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 september 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben aangebracht of behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben behouden op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;

namelijk: een reclamebord behouden te hebben

op het grondgebied van de

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg,

als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1 – 3 ° van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958) namelijk de rijksweg

terzake :

1) een reclamebord op het huis	(OK 1)
2) een reclamebord op het huis	(OK 2)

De eerste en de derde :

1. te 24.04.2007 vanaf 3.7.1999 tot dag bevel tot dagvaarding

De tweede :

2. te 24.04.2007 vanaf 24.10.1994 (st 19 OK 3) tot dag bevel tot dagvaarding

De vierde :

3. te vanaf 2.1.2003 (st 93) tot dag bevel tot
dagvaarding 24.04.2007

De vijfde :

4. te vanaf 28.5.2004 (st 23) tot dag bevel tot
dagvaarding 24.04.2007

De zesde :

5. te vanaf 1.1.2005 (st 27) tot dag bevel tot
dagvaarding 24.04.2007

(OK 1 en OK 2)

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 8° (en § 3), 146-1° en 2° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te

ten kadaster gekend onder :

in eigendom toebehorende aan	geboren te	op
en	geboren te	op
wonende te		beiden

een publiciteitsinrichting of uithangbord te hebben geplaatst of gewijzigd (art 99 § 1 – 8°)

De eerste, de tweede en de derde :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

te op 29.6.2001 (st 60)

(OK 3)

met de omstandigheid dat, wat de eerste, de tweede en de derde betreft, het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, nl de beroepsbedrijvigheid in de reclamesector

C. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-8° (en § 3), 146-1° en 2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te

ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan
beiden wonende te

een publiciteitsinrichting of uithangbord te hebben geplaatst of gewijzigd (art 99 § 1 – 8°) terzake het herhaald wijzigen van het uithangbord (st 9 – 154 – 155 – 156)

De eerste, de tweede, de derde, de vierde :

1. te herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 21.2.2003 tot 1.3.2006 (afbraak)

De vijfde :

2. te herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 28.5.2004 tot 1.3.2006 (st 327)

De zesde :

3. te herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 1.1.2005 tot 1.3.2006

met de omstandigheid dat wat de eerste tot en met de zesde betreft het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de beroepsbedrijvigheid in de reclamesector

STRAFRECHTELIJK

1.

Ontslaat de beklaagde-rechtspersoon _____ **van**
rechtshervolging voor de haar ten laste gelegde betichting C1.

* *

Veroordeelt de beklaagde-rechtspersoon _____ **voor**
de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging A1 en
B, SAMEN, tot een **GELDBOETE van TIENDUIZEND (€ 10.000,00)**
EURO.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecieimen, aldus gebracht op
VIJFENVIJFTIGDUIZEND (€ 55.000,00) EURO.

Bijzondere verbeurdverklaring

Beveelt overeenkomstig artikel 42 § 3, 43 en 43bis Strafwetboek, in hoofde
van de beklaagde _____ **de bijzondere**
verbeurdverklaring van een bedrag van **54.829,20 EUR**, zijnde
vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven A1 en B zijn
verkregen, bedrag dat in beslag werd genomen op rekening
op naam van _____

Zegt voor recht dat het beslag dat betrekking heeft op een bedrag van
75.205,20 EUR gestort op rekening _____ **op naam van**
_____ **voor het overige wordt geheven.**

Zegt dat deze beklaagde-rechtspersoon verplicht is een bedrag van
VIJFENTWINTIG EUR, verhoogd met 45 opdecieimen, aldus gebracht op
HONDERD ZEVENENDERTIG KOMMA VIJFTIG EURO te betalen als
bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke
gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde _____ **eveneens een**
vergoeding op van 28,84 EUR in uitvoering van artikel 6 van de
Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27
april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in
strafzaken.

* * *

2.

Ontslaat de beklaagde _____ **van** rechtshervolging voor
de hem ten laste gelegde betichting C1.

* *

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A2 en B, SAMEN, tot een **HOOFDGEVANGENISSTRAF van VIER MAANDEN** en tot een **GELDBOETE van VIJFDUIZEND (€ 5.000,00) EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op **ZEVENENTWINTIGDUIZEND VIJFHONDERD (€ 27.500,00) EURO**.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.

De rechtbank beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft de in hoofde van de beklaagde **uitgesproken hoofdgevangenisstraf van VIER MAANDEN**, zal **uitgesteld** worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EUR**, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG KOMMA VIJFTIG EURO** te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde _____ eveneens een vergoeding op van **28,84 EUR** in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

3. BVBA Kolutsi

Ontslaat de beklaagde-rechtspersoon _____ van rechtsvervolgning voor de haar ten laste gelegde betichting C1.

**

Veroordeelt de beklaagde-rechtspersoon _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1 en B, SAMEN, tot een **GELDBOETE van VIJFDUIZEND (€ 5.000,00) EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op **ZEVENENTWINTIGDUIZEND VIJFHONDERD (€ 27.500,00) EURO**.

Zegt dat deze beklaagde-rechtspersoon verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EUR**, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG KOMMA VIJFTIG EURO** te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 28,84 EUR in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

4.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de haar ten laste gelegde betichting C1.

**

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging A3, tot een **GELDBOETE van VIJFTIG (€ 50,00) EURO.**

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op **TWEEHONDERD VIJFENZEVENTIG (€ 275,00) EURO.**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ACHT DAGEN.**

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EUR, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG KOMMA VIJFTIG EURO** te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 28,84 EUR in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

5.

Ontslaat de beklaagde-rechtspersoon van rechtsvervolging voor de haar ten laste gelegde betichting C2.

**

Veroordeelt de beklaagde-rechtspersoon voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging A4, tot een **GELDBOETE van VIJFTIG (€ 50,00) EURO.**

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op **TWEEHONDERD VIJFENZEVENTIG (€ 275,00) EURO.**

Zegt dat deze beklagde-rechtspersoon verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EUR, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG KOMMA VIJFTIG EURO te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 28,84 EUR in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

6.

Ontslaat de beklagde van rechtsvervolging zonder kosten voor de hem ten laste gelegde betichtingen A5 en C3.

WAT BETREFT DE VERWIJDERING VAN DE RECLAMEBORDEN

Beveelt met toepassing van art. 200, derde lid, Wetboek diverse rechten en taksen de verwijdering van de wederrechtelijk geplaatste reclameborden die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen onder A.

Zegt dat de herstellvordering wat betreft tenlastelegging B zonder voorwerp is geworden.

Verklaart zich niet bevoegd te oordelen over de herstellvordering wat betreft de tenlasteleggingen onder C.

Gerechtskosten

Leqt de kosten van dagvaarding in hoofde van de zesde beklagde gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 11,20 EUR, ten laste van de Belgische staat.

Begroot de te weerhouden gerechtskosten in hun geheel op 355,34 EUR.

Veroordeelt de tweede beklagde tot zijn eigen kosten van vonnisafschriften, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **103,46 EUR**.

Veroordeelt de eerste tot en met de vijfde beklagde HOOFDELIJK tot de overige kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **251,88 EUR**, in hoofde van deze beklagden veroorzaakt door de weerhouden tenlasteleggingen.

Aldus geweest en uitgesproken in openbare terechtzitting van **ZEVEN
JANUARI TWEEDUIZEND EN ACHT.**

Aanwezig :

rechter, die de terechtzitting voorziet,
rechter,
overzakkend rechter,
substituut-Procureur des Konings,
griffier.